

[Erik Eriksen.]

Jeg kan med det samme sige, at vi ikke fra venstres side kan se roligt på denne udvikling. Det kan være meget godt, at man søger at skaffe ensartethed i vurderingen, og det er vel også rigtigt, at der sker en vis ajourføring af værdierne som følge af prisudviklingen; men det bør ikke få sådanne skattemæssige konsekvenser, og det kan også undgås, hvis der her i tinget er vilje til at lempe formuebeskatningen og ejendomsbeskatningen. I hvert tilfælde bør vi nedsætte promillerne for ejendomsbeskatningen; formuebeskatningen bør også reduceres, således at i det mindste de første 100 000 kr. bliver gjort skattefri. Det er i denne forbindelse magtpåliggende for os at få en omlægning og en nedsættelse af den amtskommunale beskatning. Det er en beskatningsform, som tiden må siges at være løbet fra, og jeg skal være helt fordomsfri og sige, at kan vi ikke komme igennem på anden måde, må det alvorligt overvejes at flytte den altovervejende del af sygehusudgifterne over til staten. Det var et sidespring.

Videre vil jeg sige, at det er måske nok god socialdemokratisk politik at ville bruge den inflation, som staten selv har skabt, til sin tid at socialisere formuerne, men det er ikke vor politik. Derfor må der efter vor opfattelse sættes ind på en sådan måde, at den nye vurdering ikke kan anvendes til et plyndringstogt mod de private formueejere.

Må jeg så tilsidst samlende sige, at regeringens regnebræt og dens uforberedthed, når det gælder de sandsynlige vanskeligheder, vi står overfor, ville have fået politiske konsekvenser for en hvilken som helst anden regering. Det tror jeg at turde sige. Men den socialdemokratiske regering er hidtil blevet reddet. Den synes at have haft en dragende magt over flere radikale sind. Misforstå mig ikke, heri ligger intet udtryk for bitterhed, kun et ønske om at se tingene i deres rette belysning. Der er i årenes løb af mange — jeg selv ikke undtaget — sagt smukke ord om det radikale venstre; måske vil det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard om lidt føje nye laurbær i kransen.

Det radikale venstre har også fra tid til

anden talt om og belært os om, hvorledes vort land burde styres. Det er en diskussion, en anden én knap tør vove sig ind i, men det er imidlertid fristende som en slags randbemærkning at konstatere, at det radikale parti takket være tingets opdeling i to så at sige lige store grupper, en socialdemokratisk og en liberal, som ikke hver for sig har flertal, har haft styrke til at indtage den centrale plads at kunne hindre de to grupper i at gennemføre deres program.

Venstre har for sit vedkommende i de sidste 5—6 år haft et frugtbart og loyalt samarbejde med det konservative folkeparti; en socialt betonet, realistisk reformpolitik er ikke fremmed for os, det har vi også leveret bevis for. Den bedste politik i så henseende er vel forøvrigt den, der underbygger pengenes værdi, øger stabiliteten. Må jeg sige, at jeg ville føle mig som en ringe mand, om jeg var blind for, at socialdemokratiet naturligvis også har en reformpolitik, det ville sætte pris på at gennemføre. Jeg vil altså sige, at det radikale venstre har haft mulighed for at lægge en spærrebom for disse to reformprogrammer. Enkelte dele er blevet gennemført, naturligvis, men de principielle afsnit — det er måske et for højtideligt ord, men det illustrerer min tankegang — har ikke kunnet gennemføres.

Nu siger det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, hvis taler og politiske udtalelser jeg altid følger med ganske overordentlig stor interesse: det afgørende for fremtiden bliver den politik, der kan tilbydes. Det er jo ganske overordentlig interessant, men måske er det i denne forbindelse værd at bemærke, at det radikale parti ikke selv besidder en sådan styrke, at det kan gøre sig håb om at opstille og få gennemført et positivt reformprogram til erstatning for de to store partigrupper. Det radikale parti så gerne, hvis jeg har forstået det ret, at de to store gruppers reformplaner blev sammensmeltet til et kompromis, som bar et tydeligt radikalt præg. Ja, jeg vil naturligvis ikke bestride, at noget sådant kan forekomme, men på den anden side bør det radikale venstre være opmærksom på, at de to store partigrupper reformplaner ikke er parallelle. De kan på vigtige områder ikke smeltes sammen til et kompromis, uden at